

ΓΑΛΛΟΜΑΝΙΑ

Ειρ. Ημέρ
30/4/96

Πρέπει νά τά λατρεύουν καί στήν Πόλη τά Γαλλι-
κά, — αὐτό συμπεριάνω ἀπό μερικῆς παρατηρήσεις
στόν ἀλέκτα τῆς «Φιλολογικῆς Ἠχοῦς», πού φαίνε-
ται γράφονται γιά «Γαλλομαθείς». Καί τιμῆ τοῦς
κάνει, μὰ τὸ Γαλλικὸ Λεξικόν, αὐτὴ τοῦς ἡ Γαλλο-
μάθεια καί στήν Πόλη. Ἐλπίζω ὅμως νά μὴν τὰ
ξέρουνε μὲ τόση ἐντέλεια καθὼς στήν Ἀθήνα, πού
ἐνός μου φίλος σκοπεύει, λείει νά δώσῃ τοῦ χρόνου
χορὸν, καί νά γράψῃ στά προσκλητήρια, «Ἀπαγο-
ρεῖνται τὰ Γαλλικά». Καί τόν ἐσυμβούλεψα νά μὴν
τὸ κάμῃ, μὴν τύχη καί τὸν πάρουνε «Ρωμιόν», δη-
λαδὴ βάρβαρον ἄνθρωπον.

Ἐλπίζω στήν Πόλη νά εἶναι ἀπλῆ φιλομάθεια,
καθὼς σ' ἄλλες χώρες, πού σπουδάζονται καί μα-
θαίνονται ξένες γλώσσες καί φιλολογίαι, μὰ ἀπὸ τὰ
ὄνόματα πού κάθε λίγο ἀναφέρουνται, Ζολάδες καί
Δαυδέδες κι' Ὀνέδες, πολὺ τὸ φοβοῦμαι πὼς τὴν ἔ-
χουνε λίγο καί στήν Πόλη τὴν πετριὰ τοῦ νά θρέ-
φονται μὲ τὸ Γαλλικὸ τὸ ρομάντσο.

Τὰ Γαλλικά τὰ ρομάντσα γράφονται γιά τοῦς
ὄσους ἢ δὲν ἔχουν, ἢ δὲν θέλουνε νά διαβάζουνε δικὰ
τοῦς. Τὰ πιώτερα περιγράφουν σκηνῆς πού δὲν ὑπάρ-
χουνε στὴ Γαλλικὴ τὴ σπιτήσια ζωὴ, μῆτε σὲ κανε-
νός ἄλλου ἔθνους σπιτήσια ζωὴ. Γάλλοι τῆς ἀνθρω-
πιᾶς ὀλιγώτατοι τὰ διαβάζουν. Ἡ μεγάλη τους ἡ
ξόδεψῃ γίνεται ἀπὸ τὸ παραλυμένο μέρος τῶν Γάλ-
λων, κι' ἀπ' ὄσους ξένους θαυμάζουν κάθε τι γαλλι-
κὸ καί τῶχουν ντροπῆ, μὰ μῆτε ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦς
περνάει, νά μελετήσουν τὰ δικὰ τοῦς.

Ταπεινότερο πρᾶμα δέ μου φαίνεται νά ὑπάρχη πα-
ρὰ νά καλλιεργῆ ἄνθρωπος τὸ ξένο, καί μάλιστα τὸ
χυδαῖο τὸ ξένο, (κ' εἶναι χυδαῖο τὸ φράγκικο τὸ ρο-
μάντσο ἐπειδὴ εἶναι ὅσο νά φανταστῆς ἀνήθικο),

καί νά παραγκωνίξῃ τὸ δικό του, πού τὸ νομίζει
χυδαῖο, ἐπειδὴ ἂν καί σεμνόν, δὲν εἶναι ἴσως στολι-
σμένο μὲ τὰ χρυσὰ καί ἀργυρὰ κρυδούνια πού μα-
γεύουν κάθε ἀψύμναστο αὐτί.

Εἶναι ταπεινόν, εἶναι κι' ὀλέθριο. Θάνατος εἶναι
θάνατος καί στὸν χαρακτήρα καί στὸ γούστο. Πρῶ-
το, πού ποτές δὲν θὰ τὴν καταλάβῃ ρωμιός κατὰ
βάθος τὴν ξένη τὴν ιδέα, τὴν ξένη τὴν εἰκόνα. Ἐ-
πειτα μὴ ζωὴ τὴν ἔχει καί μάλιστα τοῦ σώνει νά
νοιώσῃ τὰ δικὰ του. Κυνηγώντας λοιπόν τὰ ξένα,
μῆτε σ' αὐτὰ θὰ βαθύνῃ ποτές του, καί καλὰ ἀκόμα
νά εἶναι, μῆτε τὰ δικὰ του. Καί μένει ἀπὸ φιλολο-
γικὴ τροπὴ νηστικός, καί γίνεται εἶδος οὐδέτερο
πλάσμα, δίχως χαρακτήρα, καί δίχως χρώμα.

Ἄς μὴ ξεπνάζονται οἱ Πολίτες μου, σὴν τοῦς
Ἀθηναίους, μὲ τοῦς ψυχολόγους, τοῦς οεκλιστήδες,
τοῦς συμβολικοῦς, καί δεξερωποιοῦς ἄλλους «στυ-
βατζίηδες» — ὄχι ζωγράφους, τῆς νευροπαθισμένης
Εὐρώπης. Ὅλα τὰ εὐγενικὰ στοιχεῖα τῆς φιλολο-
γίας θὰ τὰ βροῦνε σὲ μερικὸς δικούς μας. Δὲν τοῦς
σώνουν; ἔχουμε τοῦς ἀρχαίους, μ' ὅλη τους τὴν
ἀπαράμιλλή τέχνη; τοῦς βρίσκουνε δύσκολους; ἄς
πάρουνε μεταφράσεις. Θέλεις καί ξένα; ἄς ἀνοίξουν
τὸ Σχιζπῆρο νά βροῦν ψυχολογία, συμβολισμό, φιλο-
σοφία, ὡς καί βλαστημιᾶς νά βροῦνε μὲ τὰ κεντάρια
ὄλα φυσικὰ ὅμως, τεχνικὰ, διδχτικὰ, ὄχι χυδαῖα
καί «μαλλοτραθηγμένα» καθὼς βρίσκονται στά
χαδεμένα τοῦς τὰ ρομάντσα, γραμμένα ὄλα ἀπὸ φι-
λολογικούς τυχοδιώχτες δίχως ἀρχή, δίχως συνεί-
δησι, δίχως τίποτις ἱερό, ἐξὸν ἀπὸ τὰ χρέματα,
πού γι' αὐτὰ καί μοναχὰ γράφουν.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ.